

A young girl with red hair in two braids, wearing a yellow sweater and blue overalls, is crouching on a stone path in a sunlit forest. She is looking towards the camera with a gentle smile. Next to her are two foxes: a large adult fox with orange and white fur looking upwards, and a smaller cub sitting to the right. In the upper right corner, an owl is perched on a tree branch, looking down. The forest is filled with tall trees and daisies on the ground.

Hoofdstuk 1: De Roep van het Bos

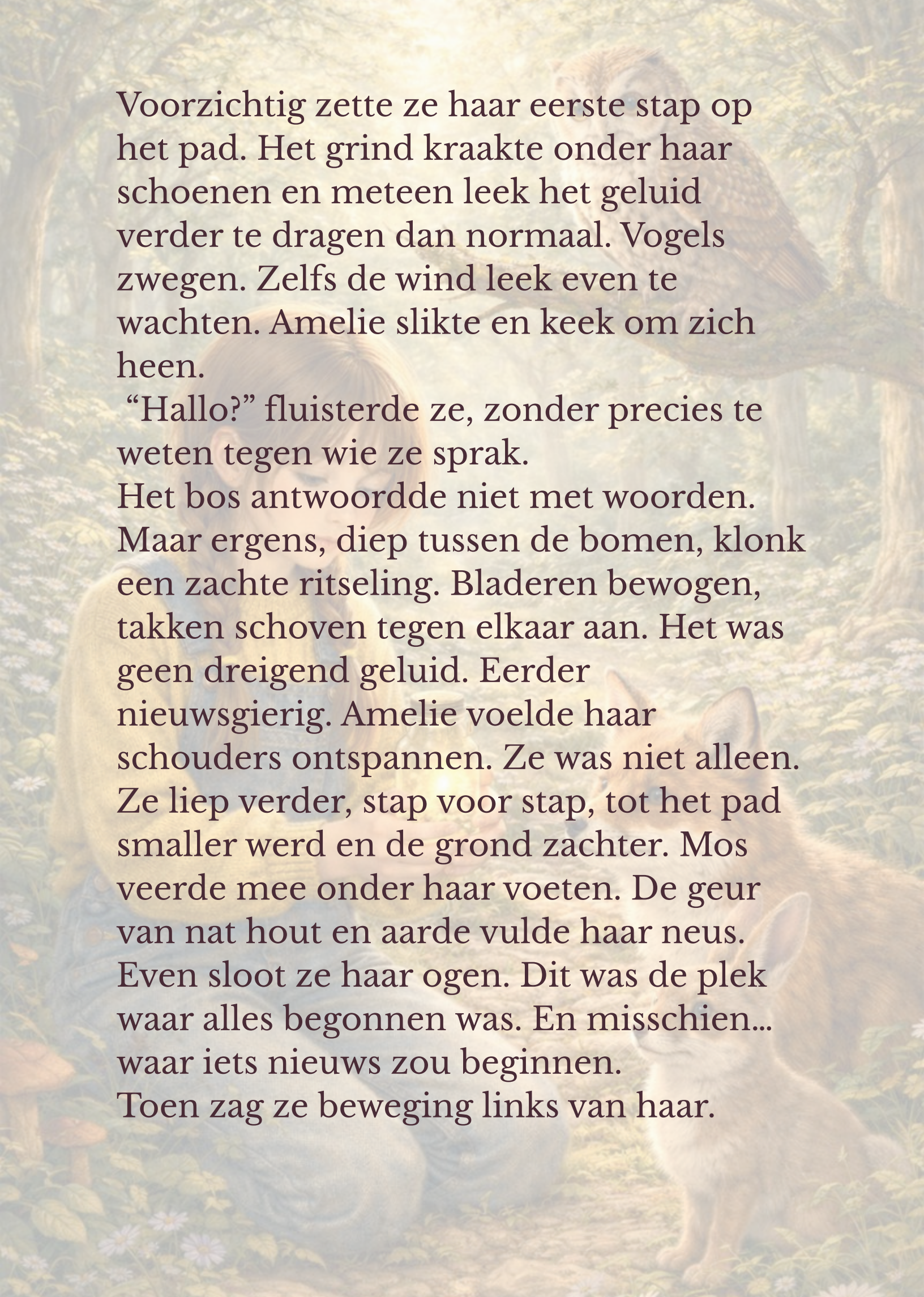
A person with long brown hair is lying on their back in a sun-dappled forest, wearing blue jeans. A small brown rabbit with blue eyes sits on the ground in the foreground, looking towards the person. The background is filled with trees and foliage, with sunlight filtering through the leaves.

Amelie bleef even staan aan de rand van het pad.

Het bos lag voor haar, precies zoals ze het zich herinnerde, en toch ook anders. De bomen stonden er stil en hoog, hun bladeren zacht bewegend in een wind die ze niet voelde. Het licht viel in dunne stralen tussen de stammen door en tekende gouden vlekken op de grond. Het leek alsof het bos ademhaalde. Alsof het haar herkende.

Ze legde haar hand op de fles die ze stevig tegen zich aandrukte. Het glas voelde koel, maar diep vanbinnen gloeide iets zachts, alsof er een klein hartje klopte. Amelie wist niet waarom, maar ze had het gevoel dat de fles haar hierheen had gebracht. Niet omdat ze dat wilde, maar omdat het moest.

The background is a soft-focus photograph of a forest path. A young girl with brown hair is walking away from the camera, and a small dog is following her. The scene is dappled with sunlight and shadows from the trees.

Voorzichtig zette ze haar eerste stap op het pad. Het grind kraakte onder haar schoenen en meteen leek het geluid verder te dragen dan normaal. Vogels zwegen. Zelfs de wind leek even te wachten. Amelie slikte en keek om zich heen.

“Hallo?” fluisterde ze, zonder precies te weten tegen wie ze sprak.

Het bos antwoordde niet met woorden. Maar ergens, diep tussen de bomen, klonk een zachte ritseling. Bladeren bewogen, takken schoven tegen elkaar aan. Het was geen dreigend geluid. Eerder nieuwsgierig. Amelie voelde haar schouders ontspannen. Ze was niet alleen. Ze liep verder, stap voor stap, tot het pad smaller werd en de grond zachter. Mos veerde mee onder haar voeten. De geur van nat hout en aarde vulde haar neus. Even sloot ze haar ogen. Dit was de plek waar alles begonnen was. En misschien... waar iets nieuws zou beginnen. Toen zag ze beweging links van haar.

Ze hield de fles omhoog. Op dat moment lichtte het glas sterker op, alsof het blij was. Een warme gloed vulde haar handen en danste over het pad. De dieren keken ademloos toe. Hoog boven hen klonk het zachte gekras van vleugels. Op een tak verscheen de uil. Zijn ogen glansden in het halflicht, wijs en ernstig tegelijk. De uil zei niets. Maar hij keek naar de fles. En toen naar Amelie.

Tussen de struiken verscheen een vos.
Zijn vacht glansde koperkleurig in het
licht, zijn ogen donker en aandachtig. Hij
bleef staan en keek haar aan, alsof hij haar
al heel lang kende.

Amelie hield haar adem in.

“Jij...” fluisterde ze. “Jij bent er nog.”

De vos knikte langzaam. Niet zoals dieren
normaal bewegen, maar alsof hij haar
begreep. Achter hem kwam het konijn
tevoorschijn, zijn neusje trillend. Even
later sprong de kikker uit het gras en
plofte neer op een steen, terwijl de egel
voorzichtig dichterbij rolde en stil bleef
staan, zijn snuit omhoog.

Amelie glimlachte. Haar hart werd warm.

“Ik ben terug,” zei ze zacht. “En ik heb de
fles bij mij.”

Ze hield de fles iets omhoog. Op dat moment lichtte het glas sterker op, alsof het blij was. Een warme gloed vulde haar handen en danste over het pad. De dieren keken ademloos toe. Hoog boven hen klonk het zachte gekras van vleugels. Op een tak verscheen de uil. Zijn ogen glansden in het licht, wijs en ernstig tegelijk.

De uil zei niets. Hij bewoog niet eens. Zijn klauwen hielden de tak stevig vast, alsof hij daar al eeuwen zat. Alleen zijn ogen veranderden. Ze gleden langzaam van de fles naar Amelie, en weer terug.

Amelie voelde het meteen. Ze wist niet hoe ze het moest noemen, maar haar ademhaling werd rustiger, terwijl haar hart sneller klopte. Het was alsof de stilte om hen heen dieper werd, voller. Zelfs de dieren hielden zich stil. De kikker slikte. Het konijn drukte zich dicht tegen de grond. De vos verlegde zijn gewicht, maar bleef zwijgend staan.

